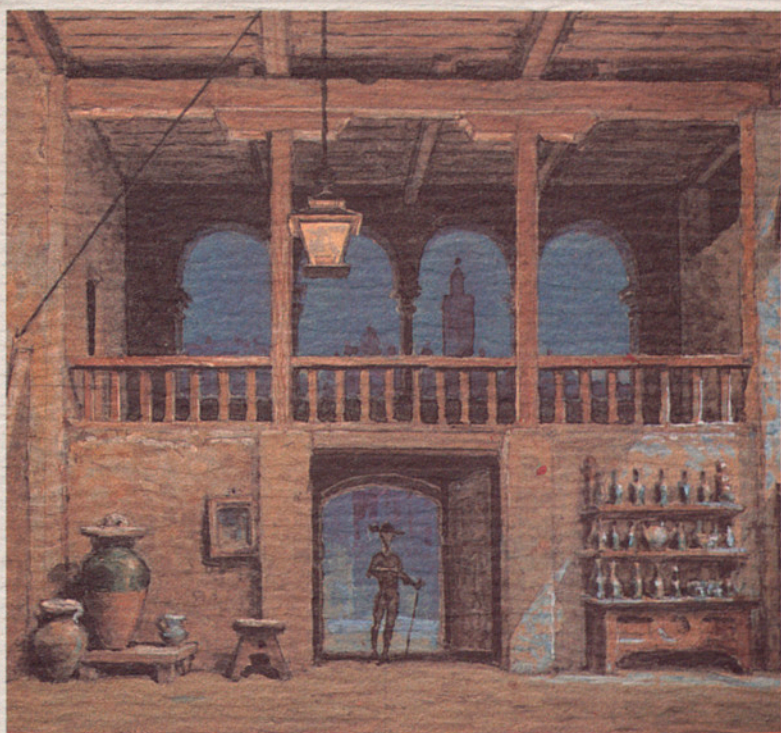

Karita Mattila

GRAN TEATRE DEL LICEU

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada 1992-93

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Generalitat de Catalunya

Ajuntament de Barcelona

Ministerio de Cultura

Diputació de Barcelona

Societat del Gran Teatre del Liceu

**Hay pocos instrumentos tan bien
afinados como éste.**

LEGEND

El Honda Legend es como un instrumento musical. Su motor es de una precisión singular, y sus 204 caballos responden de inmediato a la menor presión sobre el acelerador. La nobleza de las aleaciones con que está construido y la exactitud milimétrica de sus piezas, permiten que el motor del Legend interprete verdadera música.

La suspensión es suave, por eso el Legend se desplaza por el asfalto como las notas por el pentagrama.

La calidad de los acabados y de los materiales en el Legend es sólo comparable a la de un Stradivarius.

El Honda Legend es realmente como un instrumento musical. Pero el mejor afinado de todos.

Recital

Karita Mattila

soprano

Ilmo Ranta

piano

Dilluns, 16 de novembre, 21 h., funció núm. 31, torn B

Karita Mattila

Karita Mattila va néixer a Finlàndia, on féu els estudis de cant amb Liisa Linko-Malmio, estudis que després continuà a Londres amb Vera Rozsa. Després d'haver cantat ja l'any 1983 a Hèlsinki la Contessa de *Le nozze di Figaro*, el mateix any guanyà el Primer Premi del Primer Concurs Singer of the World, de Cardiff, i començà a actuar a les sales de concert amb directors com Claudio Abbado, Gerd Albrecht, Sir Colin Davis, Christoph von Dohnanyi, Carlo Maria Giulini, Esa-Pekka Salonen i Giuseppe Sinopoli, amb orquestres com la Filharmònica de Viena, Simfònica de Viena, Orquestra de La Scala de Milà, Simfònica de Cleveland, Simfònica de Londres, Staatskapelle de Dresden, etc. També ha protagonitzat recitals a Brussel·les, Ginebra i les ciutats principals de Finlàndia. Entre les actuacions properes en concert, cal destacar cançons de Sibelius amb Sir Colin Davis i la Simfònica de Londres, *Drei Hymnen* de Strauss a Berlín i Salzburg amb Claudio Abbado, el *Requiem* de Verdi a Hèlsinki i recitals a Londres, París i Hèlsinki.

Després d'haver cantat més òperes a Hèlsinki i també a La Monnaie de Brussel·les (*Le nozze di Figaro* i *Die Meistersinger von Nürnberg*), Glasgow (*Don Giovanni*), Munic (*Die Meistersinger von Nürnberg*), Washington (*Don Giovanni*), Cirque Royal de Brussel·les (*Die Fledermaus*), Estrasburg (*Così fan tutte*) i Champs Elysées de París (*Così fan tutte* amb Daniel Barenboim), el 1986 aconseguí, amb Fiordiligi de *Così fan tutte*, un gran i decisiu èxit en el seu debut al Covent Garden de Londres, teatre al qual ha tornat amb Pamina (*Die Zauberflöte*), Agathe (*Der Freischütz*), Contessa (*Le nozze di Figaro*) i Donna Elvira (*Don Giovanni*). Des d'aleshores ha actuat també al Metropolitan de Nova York (Donna Elvira de *Don Giovanni*), Chicago Lyric Opera (Pamina de *Die Zauberflöte* i *Don Giovanni*), Òpera d'Hamburg (Tatiana de *Ievgueni Onieguin*, Fiordiligi de *Così fan tutte* i *Don Giovanni*), Òpera de Viena (*Don Giovanni* i *Fierabras* de Schubert amb Claudio Abbado), Ginebra (Amelia de *Simon Boccanegra*), Festival de Munic (Eva de *Die Meistersinger von Nürnberg* i *Così fan tutte*, amb Wolfgang Sawallisch), San Francisco (Ilia d'*Idomeneo*),

Houston Grand Opera (*Così fan tutte* i la seva primera Donna Anna de *Don Giovanni*), Tel Aviv (*Don Giovanni* amb Claudio Abbado i *Così fan tutte* amb Daniel Barenboim).

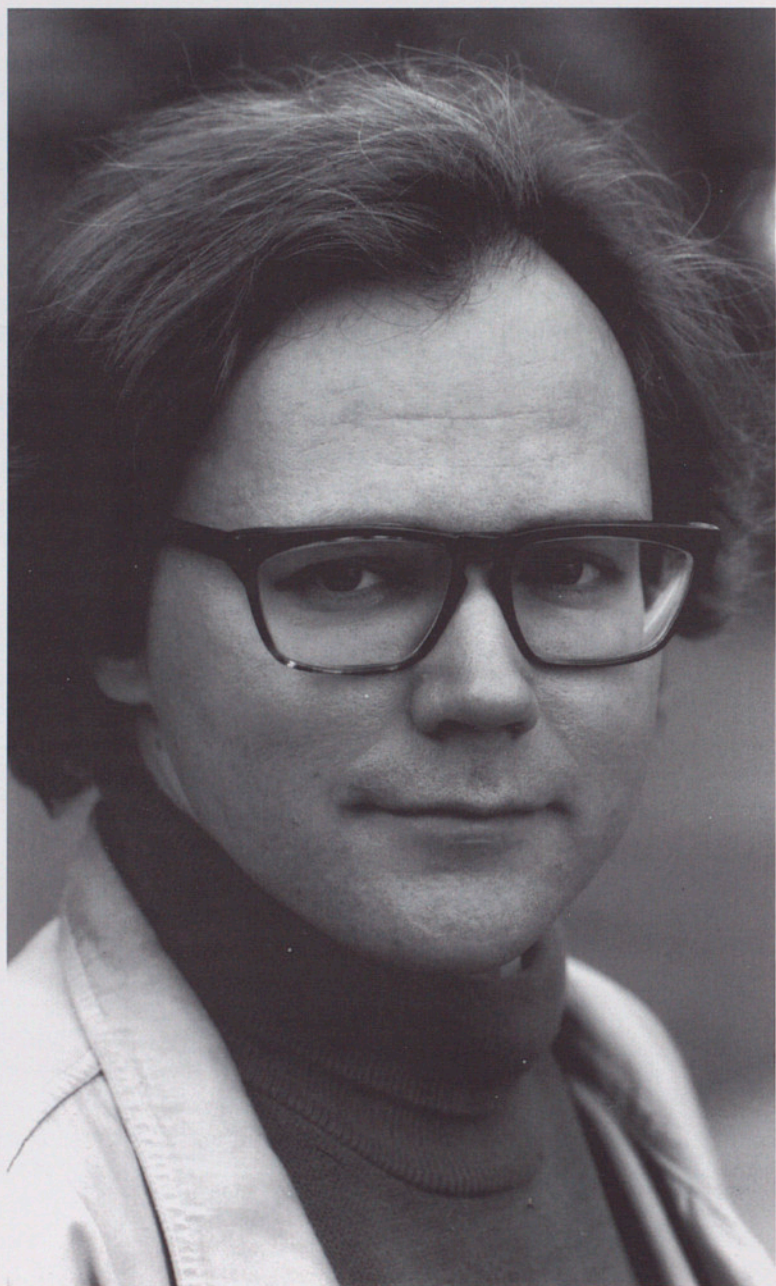
Entre els compromisos més recents i els propers, hom pot destacar Eva de *Die Meistersinger von Nürnberg* al Metropolitan de Nova York i a San Francisco, Rosalinde de *Die Fledermaus* a l'Òpera de Viena i al Japó, Lisa de *Pique Dame* i Elisabetta de *Don Carlo* a Hèlsinki, Donna Anna de *Don Giovanni* a Hannover, Donna Elvira de la mateixa òpera a Berlín, Fiordiligi de *Così fan tutte* a Hamburg, Rachel d'una nova producció de *La Juive* i Donna Anna de *Don Giovanni* al Covent Garden de Londres, així com Donna Elvira de la mateixa obra en unes actuacions del Covent Garden al Japó.

Amb una carrera encara curta, però ja triomfal i considerada arreu com una de les millors cantants joves de prestigi internacional, enguany canta per primera vegada a Barcelona.

Repertori

Halévy	Rachel (<i>La Juive</i>)
Mozart	Contessa d'Almaviva (<i>Le nozze di Figaro</i>)
	Donna Anna (<i>Don Giovanni</i>)
	Donna Elvira (<i>Don Giovanni</i>)
	Fiordiligi (<i>Così fan tutte</i>)
	Ilia (<i>Idomeneo</i>)
	Pamina (<i>Die Zauberflöte</i>)
Schubert	Emma (<i>Fierabras</i>)
J. Strauss	Rosalinde (<i>Die Fledermaus</i>)
Txaikovski	Lisa (<i>Pique Dame</i>)
	Tatiana (<i>Ievgueni Onieguin</i>)
Verdi	Amelia (<i>Simon Boccanegra</i>)
	Elisabetta di Valois (<i>Don Carlo</i>)
Wagner	Eva (<i>Die Meistersinger von Nürnberg</i>)
Weber	Agathe (<i>Der Freischütz</i>)

Ilmo Ranta

Ilmo Ranta va néixer a Espoo, Finlàndia, i estudià a l'Acadèmia Sibelius de Hèlsinki, on es diplomà. Perfeccionà aquests estudis a Munic amb el professor Klaus Shilde. Ha treballat també en classes magistrals i en privat, amb artistes com Elisabeth Schwarzkopf, Peter Pears, Dalton Baldwin, Helmut Deutsch, Maryin Katz, Eric Werba, György Sebök, Ralf Gothoni, Dimitri Bashkirov i Hartmut Höll.

Ha donat nombrosos recitals a Finlàndia i també ha estat solista en concerts d'orquestres com la Simfònica de la Ràdio de Finlàndia, Filharmòniques de Hèlsinki i Lahti i Orquestra de Cambra Avanti. Com a acompanyant, ha col·laborat, entre altres, amb Karita Mattila, Jorma Hyninen, Tom Krause, Ning Liang i Jaakko Ryhänen a Finlàndia, per tot Europa i també a Rússia i als Estats Units.

Entre els seus enregistraments figuren el del *Concert per a piano núm. 2* de Paavo Heininen, amb la Filharmònica de Hèlsinki i el primer enregistrament mundial d'un trio amb piano primerenc, de Sibelius.

És professor de música de cambra i piano a l'Acadèmia Sibelius de Hèlsinki i enguany actua per primera vegada a Barcelona.

En harmonia amb el Liceu.

Iberia patrocina la temporada.

*Aquest any, més que mai,
IBERIA dóna suport
a la música i als afeccionats
al "bel canto".*

*Perquè, un any més, IBERIA
serà al Gran Teatre
del Liceu.*

IBERIA

Programma

I

- Giacomo Puccini** Storiella d'amore
(1858-1924) Sole e amore
Terra e mare
Morire?
- Gustav Mahler** Ablösung im Sommer
(1860-1911) Ich ging mit Lust durch
einen grünen Wald
Scheiden und Meiden
- Richard Strauss** Der Stern
(1864-1949) O süsser Mai
Schön sind doch kalt
die Himmelssterne
Cäcilie

II

- Claude Debussy** Cinq poèmes de Charles
(1862-1918) Baudelaire
Le balcon
Harmonie du soir
Le jet d'eau
Recueillement
La mort des amants
- Jean Sibelius** Norden
(1865-1957) Fägellek
Slända
Var det en dröm?

PRESTIGE CRUISES

UNA
EXCLUSIVA

Costa Cruceros

GRAN CRUCERO AL LEJANO ORIENTE

Buque: **DAPHNE**

Una nave de lujo

CRUCERO COMPLETO 103 DÍAS

del 20/12/92 al 2/4/93

TRAYECTOS PARCIALES

ISRAEL-EGIPTO

YEMEN-INDIA

del 20/12/92 al 5/1/93

THAILANDIA-VIETNAM

HONG KONG-CHINA

JAPON-FILIPINAS

del 27/1/93 al 21/2/93

INDIA-MALDIVAS

SRI LANKA-THAILANDIA

MALASIA - SINGAPUR

del 5/1/93 al 27/1/93

FILIPINAS-INDONESIA

SEYCHELLES-KENIA

del 21/2/93 al 16/3/93

KENIA-YEMEN

EGIPTO-GRECIA

del 16/3/93 al 2/4/93

Informes y Reservas:

YBARRA y Cía. Agentes Generales de Costa Cruceros

Rambla de Cataluña, 63. 08007 BARCELONA. Tel: 487 24 11

...y en todas las AGENCIAS DE VIAJES

El cant al nord d'Europa

El títol pot donar lloc a confusions, i cal matisar una mica. No hem volgut parlar d'escola nòrdica de cant perquè, de fet, ens sembla que no existeixen, en realitat, «veus nòrdiques»; sí que existeixen «veus eslaves», amb característiques especials: abundància de baixos i contralts, sequera de tenors i sopranos, veus xiscladores les darreres, sobretot a l'agut. Cap al Nord, en regions molt fredes i glaçades, amb un tipus racial més aviat ferm i massís, hi ha igualment força baixos, però amb més varietat que a Rússia, Bulgària o Iugoslàvia. Història en mà, si cerquem cantants destacats a Finlàndia, Noruega, Suècia o Dinamarca, trobarem molts noms, però en totes les tessitures vocals.

Hi ha, però, un caràcter general de seriositat, de fermesa, que sembla anar d'acord amb el clima i l'ambient, i que és independent de cordes i de factors personals. Entre aquests artistes nòrdics no hi acostuma a haver «divos» en sentit pejoratiu; solen ser gent sana i autèntica, i la seva forma de cantar franca i clara, sense embolics ni efectismes.

Els noms que més podríem destacar a Suècia són Birgit Nilsson, Nicolai Gedda, Gösta Winbergh, Jussi Björling, una soprano i tres tenors; a Dinamarca, el mític Lauritz Melchior; a Finlàndia, dos grans baixos, Martti Talvela i Matti Salminen, un baríton, Horma Hinninen, i la soprano, ben jove, que ens visita en aquesta ocasió, Karita Mattila. Un panorama ben variat i que, com hem assenyalat, no sembla permetre reunir el conjunt sota una etiqueta comuna de cap gènere.

Per a molts, Birgit Nilsson, que no fa gaire cantava encara en quasi plenitud de facultats, ha estat la gran veu del segle. Incomparable intèrpret de Wagner i de Strauss, cridava poderosament l'atenció, a part la seva presència imponent, per la força incontenible de la veu, probablement la que hauria fet moure més l'agulla decibèl·lica en una improbable competició esportiva-vocal. Però al costat d'aquesta primera impressió, es trobaven els pianíssims increïbles i les sàvies mitges-tintes, la claredat en els atacs, la homogeneïtat de timbre en els diferents registres i per sobre de tot la majestat de l'estil, paradigma de noblesa i intel·ligència.

De Nicolai Gedda s'ha dit que ho ha fet gairebé tot, sense ser

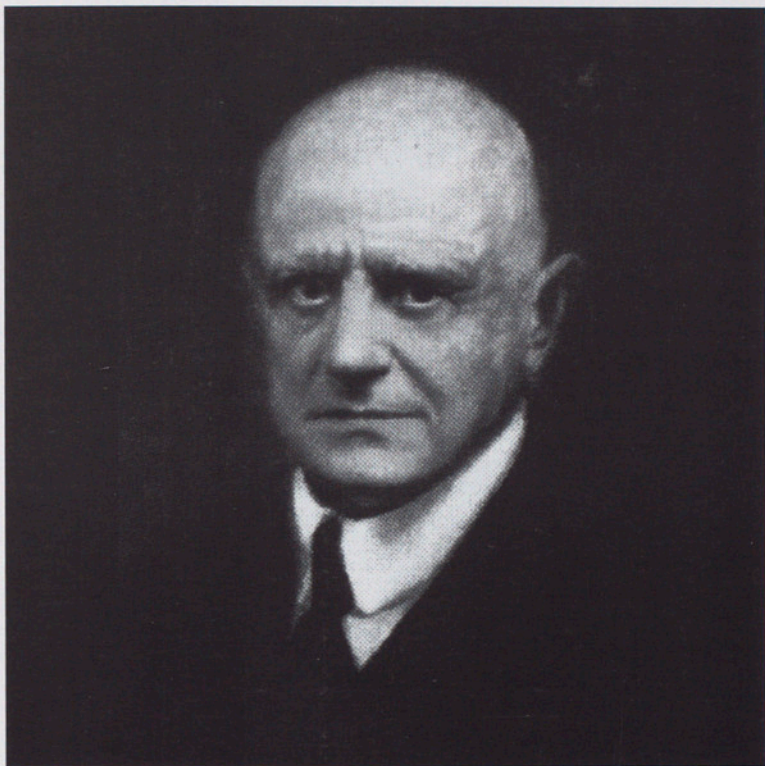

especialista en res. Destacat sempre, tant en òpera italiana com francesa, ha cantat els rols més diversos i els ha enregistrat en disc amb èxit, però no resulta difícil trobar en cada especialitat alguna figura que dona més bé l'estil adequat. És, a més, aquell de la llista que és menys nòrdic i més universal.

La noblesa de la veu de Winbergh, el fraseig perfecte, el timbre bell, el fan molt apte per a papers mozartians, però el seu repertori és bastant més ampli. Aquí sí que podem intuir influències del tipus racial i de l'ambient climàtic per trobar fàcilment diferències entre un pretès «tenor nòrdic» i un d'Europa Central o d'Itàlia amb un repertori semblant. Però no deixaria de ser un joc estèril; només cal fixar l'atenció en el nom següent, Jussi Björling, possiblement el millor tenor rossinià i mozartià que hi ha hagut mai. Sense ser un *tenore di grazzia*, la seva quinta a l'agut ha meravellat tothom per la facilitat d'emissió, la infatigabilitat increïble, la seguretat d'una afinació sempre perfecta, la capacitat per la coloratura.

Primer baríton, després tenor, Lauritz Melchior destacà per la seva veu vibrant i expressiva, ideal per cantar Wagner, però que, després de la seva migració cap al país del dòlar, va cantar fins i tot música de films i també *revistes* i *musicals*. El disc, poc fidel en aquella època de deficient tècnica de gravació, no ajuda certament a fer-se una idea clara de com cantava en realitat, com tampoc hi col·laboren gaire el testimoni escrit, sempre imprecís, i l'oral, vint anys després de la seva mort.

I entrem en el capítol finlandès, graonat en tres generacions, que s'apuntalen cadascuna en la precedent. Martti Talvela i el seu descobriment, deu anys més jove, Matti Salminen, són els arquetips del baix d'aquelles latituds: veu tremenda, ampla i poderosa, presència imponent, majestat i bon joc escènic. Poc abans de la seva desaparició recent, Talvela va venir a Barcelona en diferents ocasions i s'hi trobava bé, i va fer amics que el recorden i que van lamentar el seu traspàs. La seva presència omplia l'escenari, i més encara la seva veu. Salminen, sense arribar a aquells extrems de potència, fa el seu paper, i és excel·lent per a un Daland o un Rei Marke, i bo per a papers més importants i protagonistes. També hem sentit al Liceu la magnífica veu de Hynninen. Sobre ambdós

Jean Sibelius (1865-1957)

cantants nacionals gira el magnífic Festival de Savonlinna. Però les referències sobre la representant –femenina– de l'esmentada tercera generació apunten encara més alt: sembla que entre llacs glaçats i floretes silvestres ha nascut una veu excepcional. Contessa a poc més de vint anys, però també capaç de cantar Wagner, i fer de solista al *Requiem* de Verdi, i de cantar opereta viennesa, Karita Mattila abordarà al seu recital liceista un programa del gènere més pur i potser per això el més difícil, el «Lied», i, a més, d'una varietat pràcticament immillorable per poder jutjar el valor real del seu jove art vocal. Valenta en veritat, barreja cançons italianes tan típiques com les de Puccini, excel·lents per palesar la inquietud dels compositors operistes per aquest gènere considerat «menor», amb franceses, els intimistes *Poemes*

sobre Baudelaire del gran Claude, ben compromesos si es volen dir amb propietat, i amb les cançons de la seva pàtria, amb la firma del compositor nacional, Sibelius. I al costat, dues mostres del *Lied* romàntic tardà, amb els noms de Mahler i de Strauss.

És veritablement un compromís traduir la poesia meridional i lluminosa d'un *Sole e amore* o la melangia profunda de *Morire?* i passar immediatament a la malaltissa *Scheiden und Meiden* i a la complexitat straussiana de *Cäcilie*, triada per cloure la primera part. De tota manera, no solament el contingut del programa, sinó la col·locació de les obres és modèlica. La pausa talla, i després vindrà el que és més diferent, el color i la llum interna debussyana; per passar a la lluentor del final, aquest sí que totalment autòcton.

Justament aquest final del concert ens pot donar una idea més adequada d'un possible caràcter nòrdic de la veu de Karita Mattila. Potser l'element nacionalista i popular ens depararà la sorpresa d'una manera de cantar diferent, menys d'escola, menys universal, i podrem descobrir quelcom d'especial que transmeti, a través del sentiment personal de l'artista, un missatge geogràficament identificable.

Jesús García Pérez

Claude Debussy (1862-1918)

Textos

Giacomo Puccini

Storiella d'amore

Noi leggevamo insieme
un giorno per diletto
una gentile istoria
piena di mesti amor:
e senz'alcun sospetto
ella sedeami allato,
sul libro avventurato
intenta il guardo e il cor.
L'onda de'suoi capelli
il volto a me lambia,
eco alla voce mia
facean i suoi sospir.
Gli occhi dal libro alzando
nel suo celeste viso,
io vidi un sorriso
riflesso il mio desir.
La bella mano al core
strinsi di gioia ansante...
Nè più leggemmo avanti...
E cadde il libro al suol.

Un lungo, ardente bacio
congiunse i labbri aneli,
e ad ignorati cieli
l'alme spiegaro il vol.

Sole e amore

Il sole allegramente batte ai
tuoi vetri;
Amor pian pian batte al tuo cuore
E l'uno e l'altro chiama.
Il sole dice: «O dormente mostrati
che sei bella!»
Dice l'amor: «Sorella, col tuo primo pensier
Pensa a chi t'ama!
Pensa!»

Petita història d'amor

Llegíem tots dos junts
un dia per distreure'ns
una gentil història
plena d'amors tristois:
i sense cap sospita
ella seia al meu costat,
sobre el llibre aventurat
cor i esguard intenta dur.
L'onda dels seus cabells
pel meu rostre fregava;
eco a la meua veu
feien els seus sospirs.
I alçant els ulls del llibre,
en la seva fesomia
hi vaig veure un somris
reflectint el meu desig.
La bella mà vaig estrènyer
amb joia delerosa...
i es va acabar el llegir...
el llibre caigué a terra.

Un llarg i ardent petó
uní llavis i anhels,
i cap a ignorats cels
les ànimes volaren.

Sol i amor

El sol alegrement truca als teus vidres;
l'amor, a poc a poc, truca al teu cor
i l'un i l'altre criden.
El sol diu: «Germana, amb el primer pensament
pensa en qui t'estima!
Pensa en qui t'estima!
Pensa!»

Terra e mare

I pioppi, curvati dal vento,
Rimugghiano in lungo filare.
Dal buio, tra il sonno, li sento
E sogno la voce del mar.

E sogno la voce profonda
dai placidi ritmi possenti;
mi guardan, specchiate dall'onda,
Le stelle nel cielo fulgenti.

Ma il vento più forte tempesta,
De'pioppi nel lungo filare,
Dal sonno giocondo mi desta...
Lontana è la voce del mar!

Enrico Panacchi

Morire?

Morire? e chi la sa qual'è la vita?
Questa che s'apre luminosa e schietta,
ai fascini, agli amori, alle speranze,
o quella che in rinunce s'è assopita?
E' la semplicità timida e queta
che si tramanda come ammonimento,
come un segreto di virtù segreta
perché ognuno raggiunga la sua meta,
o non piuttosto il vivo balenare
di sogni nuovi sovra sogni stanchi,
e la pace travolta e l'inesausta
fede d'avere per desiderare?
Ecco io non lo so. Ma voi che siete
all'altra sponda sulla riva immensa
ove fiorisce il fiore della vita,
son certo lo saprete.

Gustav Mahler

Ablösung im Sommer

Kuckuck hat sich zu Tode gefallen
An einer grünen Weiden.
Kuckuck ist tot! Hat sich zu Tod'gefallen!
Wer soll uns denn den Sommer lang
Die Zeit und Weil' vertreiben?

Terra i mar

Empesos pel vent, els pollancs
remuguen amb llarga insistència.
Mig en somnis els sento, en la fosca,
i em porten del mar el ressò.

Somnio la gran veu profunda
dels plàcids, potents, ritmes seus;
em miren, reflex sobre l'aigua,
del cel els estels refulgents.

Però el vent sotragueja els pollancs
amb força i amb llarga insistència,
del somni plaent em desperta...
Lluny queda la veu del meu mar!

Morir ?

Morir? I qui pot dir quina és la vida?
¿La que sincera i lluminosa s'obre
a l'encís, a l'amor, a l'esperança,
o la que s'ensopeix en la renúncia?
És la simplicitat tímida i calma
que se'ns transmet com una admonició,
com un secret que té virtuts secretes
per tal que arribi cadascú a la seva meta,
o no serà potser el viu llampec
de somnis nous damunt somnis caducs,
i la pau capgirada i la no exhausta
fe de tenir només per desitjar?
Vet aquí que no ho sé. Però vosaltres
que sou a l'altra banda, riba immensa
on fa florida la flor de la vida,
sé del cert que ho sabreu.

Relleu d'estiu

El bon cucut ja se'ns ha mort
damunt d'un salze verd.
És mort el bon cucut, és mort!
Qui ens farà, doncs, passar l'estona
durant el llarg estiu?

Ei! Das soll tun Frau Nachtigall!
Die sitzt auf grünem Zweige!
Die kleine, feine Nachtigall
Die liebe, süsse Nachtigall!
Sie singt und springt, ist allzeit froh,
Wenn and're Vögel schweigen!
Wir warten auf Frau Nachtigall;
Die wohnt im grünen Hage,
Und wenn der Kuckuck zu Ende ist,
Dann fängt sie an zu schlagen!

De *Des Knaben Wunderhorn* / A. von Arnim i C. Brentano

Ich ging mit Lust durch einen grünen Wald

Ich ging mit Lust durch einen grünen Wald,
Ich hört die Vöglein singen
Sie sangen so jung, sie sangen so alt,
Die Kleinen Waldvögelein im grünen Wald!
Wie gern hört ich sie singen, ja singen!

Nun sing', nun sing', nun sing', Frau Nachtigall!
Sing' du's bei meinem Feinsliebchen:
Komm' schier, komm' schier, wenn's finster ist,
Wenn niemand auf der Gasse ist,
Dann komm' zu mir, dann komm' zu mir!
Herein will ich dich lassen, ja lassen!

Der Tag verging, die Nacht brach an,
Er kam zu Feinsliebchen, Feinsliebchen gegangen!
Er klopft so leis wohl an den Ring,
Ei, sohläfst du oder wachst, mein Kind?
Ich hab' so lang' gestanden,
Ich hab' so lang' gestanden!

Es schaut der Mond durch's Fensterlein
Zum holden, süssen Lieben.
Die Nachtigall sang die ganze Nacht.
Du schlafselig' Mägdelein, nimm dich in Acht!
Wo ist dein Herzliebster geblieben?

De *Lieder und Gesänge*

Ei, sí! Serà el bon rossinyol
que seu en verda branca!
El petit, gentil rossinyol,
el dolç i estimat rossinyol
que canta i salta tothora content
quan callen els altres ocells!
Esperem el bon rossinyol
que viu al verd bosquet;
quan al cucut li arribi l'hora,
començarà llavors a refilar.

Amb joia caminava

Per un bosc verd amb joia caminava,
tot escoltant com els ocells cantaven.
Cantaven tant joves com vells,
els petits ocellets del bosc verd!
I amb quin gust jo els sentia cantar!

Canta, va, canta, va, bon rossinyol!
Canta-li això a l'amor del meu cor:
Vine, au, vine, quan ja sigui fosc,
quan pels carrers ja no hi vagi ningú.
Vine'm a veure, vine,
que jo et deixaré entrar!

Va passar el dia i va caure la nit,
i ell va arribar a l'amor del seu cor!
Suaument picà a la porta amb el baldó:
Que dorms o estàs desperta, nina meva?
M'he esperat tanta estona,
m'he esperat tanta estona!

Claror de lluna entrà per la finestra
vetllant aquell amor encantador.
El rossinyol cantà tota la nit.
Vés amb compte, noieta dormilega,
què se n'ha fet de l'amor del teu cor?

Scheiden und Meiden

Es ritten drei Reiter zum Tore hinaus!
Ade! Ade!
Fein's Liebchen, das schaute zum Fenster hinaus!
Ade! Ade! Ade!
Und wenn es denn soll geschieden sein,
So reich mit dein goldenes Ringlein!
Ade! Ade!
Ja, Scheiden und Meiden tut weh, tut weh!
Ade! Ade! Ade!
Es scheidet das Kind schon in der Wieg'!
Ade! Ade!
Wann werd' ich mein Schätzl wohl kriegen?
Ade! Ade!
Und ist es nicht morgen, ach, wär' es doch heut!
Es machte uns beiden wohl grosse Freud!
Ade! Ade! Ade!
Ja, Scheiden und Meiden tut weh, tut weh!
Ade!

De *Des Knaben Wunderborn* / A. von Arnim i C. Brentano

Richard Strauss

Der Stern

Ich sehe ihn wieder, den lieblichen Stern;
Er winket hernieder, er nahte mir gern;
Er wärmet und funkelt, je näher er kömmt,
Die andern verdunkelt, die Herzen beklemmt.

Die Haare im fliegen er eilet mir zu,
Das Volk träumt von Siegen, ich träume von Ruh.
Die andern sich deuten die Zukunft daraus,
Vergangene Zeiten mir leuchten ins Haus.

Achim von Arnim

O süßer Mai!

O süßer Mai, o habe du Erbarmen,
O süßer Mai, dich fleh' ich glühend an:
An deiner Brust seh' ich die Flur erwarmen,
Und alles schwillt, was lebt in deinem Bann;
Der du so mild und huldvoll ohne Ende,
O lieber Mai, gewähre mir die Spende!

Comiat i absència

Sortiren cavalcant tres homes pel portal!
Adéu, adéu!
De la finestra estant s'ho mirava l'aimia!
Adéu, adéu, adéu!
Si això ha de ser una separació,
vulgues donar-me el teu anellet d'or!
Adéu, adéu!
Sí, el comiat i l'absència fan mal!
Adéu, adéu, adéu!
Fins el nen al bressol s'acomia!
Adéu, adéu!
Quan podré prendre per fi el meu amor?
Adéu, adéu!
I no serà demà, ai las!, si fos avui!
Seria per tots dos una gran alegria!
Adéu, adéu, adéu!
Sí, el comiat i l'absència fan mal!
Adéu!

L'estrella

Ja veig novament l'estrella gentil;
envall birbilleja, a mi aproximant-se;
s'encén i espurneja, s'acosta rabent,
les altres eclipsa, els cors oprimeix.

Cabells al vent, ve corrents cap a mi,
la gent hi veu victòries, jo hi veig descans.
Els altres prediuen del fet el futur,
els temps ja passats fan llum dintre meu.

Oh, dolç mes de maig!

Oh, dolç mes de maig, tingués pietat,
oh, dolç mes de maig, t'ho prego amb fervor:
veig com els prats s'escalfen al teu pit
i sota el teu encant creix tota cosa;
oh, tu, sempre gentil i graciós,
dolç mes de maig, dóna'm la teva almoïna!

Der düst're Pilger, der in diesen Gau'n
Entrann dem Eishauch winterlicher Zeit,
Erkor ein Mädchen, mild wie du zu schaun,
Lenzfrisch gleich dir in keuscher Herrlichkeit.
Daß wir uns lieben und in Lieb' umarmen,
Erbarmen, Mai, holdseligster, Erbarmen!

Karl Henckell

Schön sind, doch kalt die Himmelssterne

Schön sind, doch kalt die Himmelssterne,
Die Gaben karg, die sie verleih'n;
Für einen deiner Blicke gerne
Hin geb' ich ihren goldnen Schein.
Getrennt, so dass wir ewig darben,
Nur führen sie im Jahreslauf
Den Herbst mit seinen Ährengarben,
Des Frühlings Blütenpracht herauf;
Doch deine Augen, o, der Segen
Des ganzen Jahres quillt überreich
Aus ihnen stets als milder Regen,
Die Blüte und Frucht zugleich.

Adolf Friedrich von Schack

Cäcilie

Wenn du es wüßtest,
Was träumen heißt von brennenden Küssen,
Von Wandern und Ruhen mit der Geliebten,
Aug in Auge,
Und kosend und plaudernd,
Wenn du es wüßtest,
Du neigtest dein Herz!

Wenn du es wüßtest,
Was bangen heißt in einsamen Nächten,
Umschauert vom Sturm, da niemand tröstet
Milden Mundes die kampfmüde Seele,
Wenn du es wüßtest,
Du kämest zu mir.

Wenn du es wüßtest,
Was leben heißt, umhaucht von der Gottheit
Weltschaffendem Atem,
Zu schweben empor, lichtgetragen,

El pelegrí ombriu que, en aquest indret,
del gèlid alè de l'hivern fugia,
escull una noia dolça de veure com tu,
fresca de primavera igual que tu
en casta esplendor. I puix que ens estimem,
tingues, oh, maig, el més encisador, pietat!

Belles, però fredes, són les estrelles del cel

Belles, però fredes, són les estrelles del cel,
i escassos són els dons que concedeixen;
jo de bon grat, per un dels teus esguards
la seva resplendor daurada donaria.
Quan separats, passem eterna privació,
tot just presideixen, en el transcurs de l'any,
la tardor amb les seves garbes d'espigues,
l'esplèndida florida de la primavera;
però dels teus ulls, oh, benedicció
de tot l'any, brollen ubèrrimament
i amb constància, com pluja gentil,
les flors i els fruits al mateix temps.

Cecília

Si tu sabessis
què significa somiar ardents besades,
somiàr que camines i reposes
amb l'estimada, mirant-vos l'un a l'altra,
acariciant-vos i xerrant...
si tu ho sabessis,
decantaries el teu cor!

Si tu sabessis
què significa patir en les solitàries nits,
en plena tempesta, quan ningú consola
amb dolça boca l'ànima cansada de lluitar...
si tu ho sabessis,
vindries amb mi!

Zu seligen Höhn,
Wenn du es wüßtest,
Du lebstest mit mir!

Heinrich Hart

Claude Debussy

Cinq poèmes de Charles Baudelaire

Le balcon

Mère des souvenirs, maîtresse des maîtresses,
O toi, tous mes plaisirs! ô toi tous mes devoirs!
Tu te rappelleras la beauté des caresses,
La douceur du foyer et le charme des soirs,
Mère des souvenirs, maîtresse des maîtresses!

Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon,
Et les soirs au balcon, voilés de vapeurs roses.
Que ton sein m'était doux! que ton coeur m'était bon!
Nous avons dit souvent d'impérissables choses,
Les soirs illuminés par l'ardeur du charbon.

Que les soleils sont beaux par les chaudes soirées!
Que l'espace est profond! que le coeur est puissant!
En me penchant vers toi, reine des adorées,
Je croyais respirer le parfum de ton sang.
Que les soleils sont beaux par les chaudes soirées!

La nuit s'épaississait ainsi qu'une cloison,
Et mes yeux dans le noir devinait tes prunelles,
Et je buvais ton souffle, ô douceur, ô poison!
Et tes pieds s'endormaient dans mes mains fraternelles.
La nuit s'épaississait ainsi qu'une cloison.

Je sais l'art d'évoquer les minutes heureuses,
Et revis mon passé blotti dans tes genoux.
Car à quoi bon chercher tes beautés langoureuses
Ailleurs qu'en ton cher corps et qu'en ton coeur si doux?
Je sais l'art d'évoquer les minutes heureuses!

Harmonie du soir

Voici venir le temps où vibrant sur sa tige
Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir;
Valse mélancolique et langoureux vertige!

El balcó

¡Mare dels meus records, de mes amants l'amada.
oh tu tots els meus gaudis! ¡i els deures assumits!
No oblidaràs mai més cap bes, cap abraçada,
la dolçor de la llar, la màgia de les nits.
¡Mare dels meus records, de mes amants l'amada!

Els vespres aclarits pels tions flamejants,
i els vespres al balcó, velats de vapors roses,
¡que m'era bo el teu cor i, al teu pit, quin descans!
Vam dir-nos molt sovint immarcescibles coses
els vespres aclarits pels tions flamejants.

¡Que són bonics els sols quan la tarda declina!
¡Que profund és l'espai! ¡que puixant el cor franc!
Inclinant-me vers tu, entre totes regina,
creia que respirava el perfum de ta sang.
¡Que són bonics els cels quan la tarda declina!

La nit s'espesseïa semblant a un paredó,
però també en la fosca trobava tes mirades,
i em bevia el teu bleix, oh metzina, ¡oh dolçor!
i adormia els teus peus amb mans enamorades.
La nit s'espesseïa semblant a un paredó.

Traducció: Xavier Benguerel
«Clàssics Moderns» d'Edhasa

Harmonia del capvespre

Heus aquí venir els temps que sobre el tany gronxant-se
cada flor s'evapora igual que un encenser;
sons i perfums voltegen dins el llebreig vesprer
¡vertigen llangorós, melangiosa dansa!

Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir;
Le violon frémit comme un coeur qu'on afflige;
Valse mélancolique et langoureux vertige!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir.

Le violon frémit comme un coeur qu'on afflige,
Un coeur tendre, qui hait le néant vaste et noir!
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir;
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige.

Un coeur tendre, qui hait le néant vaste et noir,
Du passé lumineux recueille tout vestige!
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige...
Ton souvenir en moi luit comme un ostensor!

Le jet d'eau

Tes beaux yeux sont las, pauvre amante
Reste longtemps sans les rouvrir,
Dans cette pose nonchalante
Où t'a surprise le plaisir.
Dans la cour le jet d'eau qui jase
Et ne se tait ni nuit ni jour,
Entretient doucement l'extase
Où ce soir m'a plongé l'amour.

La gerbe d'eau qui berce
Ses mille fleurs,
Que la lune traverse
De ses pâleurs,
Tombe comme une averse
De larges pleurs.

Ainsi ton âme qu'incendie
L'éclair brûlant des voluptés
S'élance, rapide et hardie,
Vers les vastes cieux enchantés.
Puis elle s'épanche, mourante,
En un flot de triste langueur,
Qui par une invisible pente
Descend jusqu'au fond de mon coeur.

La gerbe d'eau qui berce
Ses mille fleurs,

Cada flor s'evapora igual que un encenser;
fremeix el violí com un cor desolant-se;
¡vertigen llangorós, melangiosa dansa!
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer.

¡Fremeix el violí com un cor desolant-se,
un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser;
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer;
en sang pròpia quallat el sol anà ofegant-se.

Un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser.
¡del lluminós passar recull tota sobrança!
En sang pròpia quallat el sol anà ofegant-se...
¡lluu com un ostensori el que per mi vas ser!

Traducció: Xavier Benguerel
«Clàssics Moderns» d'Edhasa

El brollador

Els teus bells ulls estan cansats, pobra amant,
queda't força estona sense obrir-los,
en aquesta posa descurada
on t'ha sorprès el plaer.
Allà al pati, el brollador que xerroteja
i no para ni de dia ni de nit,
entreté dolçament l'èxtasi
en què m'ha submergit aquest vespre l'amor.

El broll d'aigua que bressola
les seves mil flors,
que la lluna travessa
amb les seves lluors,
cau com un xàfec
de plors dilatats.

Així mateix la teva ànima que encén
el llamp ardent de les voluptats,
s'enlaira, ràpida i agosarada,
cap als vastos cels encantats.
Després es vessa, moribunda,
en un aiguat de trista llangor,
que per una invisible rampa
davalla al fons del meu cor.

El broll d'aigua que bressola
les seves mil flors,

Que la lune traverse
De ses pâleurs,
Tombe comme une averse
De larges pleurs.

Recueillement

Sois sage, ô ma Douleur, et tiens-toi plus tranquille.
Tu réclamaïs le Soir; il descend; le voici:
Une atmosphère obscure enveloppe la ville,
Aux uns portant la paix, aux autres le souci.

Pendant que des mortels la multitude vile,
Sous le fouet du Plaisir, ce bourreau sans merci,
Va cueillir des remords dans la fête servile,
Ma Doleur, donne-moi la main; viens par ici,

Loin d'eux. Vois se pencher les défuntes Années,
Sur les balcons du ciel, en robes surannées;
Surgir du fond des eaux le Regret souriant;

Le Soleil moribond s'endormir sous une arche,
Et, comme un long linceul traînant à l'Orient,
Entends, ma chère, entends la douce Nuit qui marche.

La mort des amants

Nous aurons des lits pleins d'odeurs légères,
Des divans profonds comme des tombeaux,
Et d'étranges fleurs sur des étagères,
Éclores pour nous sous des cieux plus beaux.

Usant à l'envi leurs chaleurs dernières,
Nos deux coeurs seront deux vastes flambeaux,
Qui réfléchiront leurs doubles lumières
Dans non deux esprits, ces miroirs jumeaux.

Un soir fait de rose et de bleu mystique,
Nous échangerons un éclair unique,
Comme un long sanglot, tout chargé d'adieux;

Et plus tard un Ange, entr'ouvrant les portes,
Viendra ranimer, fidèle et joyeux,
Les miroirs ternis et les flammes mortes.

que la lluna travessa
amb les seves lluors,
cau com un xàfec
de plors dilatats.

Recolliment

Tingues seny. Dolor meva, mantén-te més tranquil·la.
Reclamaves el Vespre; declina; cau la Nit:
una atmosfera obscura embolcalla la vila,
als uns portant la pau, als altres el neguit.

Mentre que dels mortals la legió asservida,
sota el fuet del Pler, l'impietós botxí,
recull remordiments dins la festa envilida,
allarga'm, Dolor meva, la mà, i vine aquí,

lluny d'ells. Mira inclinar-se les difuntes Anyades
sobre els balcons del cel, amb robes antiquades;
sortir del fons de l'aigua la Recança somrient;

sota un pont adormir-se el Sol en l'agonia,
i, com un vast llençol empès cap a Orient,
escolta, amada, escolta la dolça Nit fent via.

Traducció: Xavier Benguerel
«Clàssics Moderns» d'Edhasa

La mort dels amants

Tindrem llits saturats d'olors lleugeres,
amb aire de taüts, profunds divans.
i estranyes flors en unes jardineres
delicioses per tu i jo en cels rutilants.

Fent ús tots dos d'una postrema ardència.
els nostres cors seran dos flams pregons.
doble llum reflectint-ne la presència
als nostres esperits miralls bessons.

Un capvespre: blau i místic, rosa vera.
baratarem un sol llamp a manera
d'un llarg sanglot, afeixugat d'adéus;

vindrà un Àngel més tard, badant les portes.
per revifar, joïós, fidel, els teus,
els meus, lívids miralls, les flames mortes.

Traducció: Xavier Benguerel
«Clàssics Moderns» d'Edhasa

Jean Sibelius

Norden

Löven de falla,
Sjöarna frysa.
Flytande svanor,
Seglen, o seglen
Sorgsna till södern,
Söken dess nödspis,
Längtande åter;
Plöjen dess sjöar,
Saknande våra!

Dä skall ett öga
Se er från palmens
Skugga och tala:
Tynande svanor,
Vilken förtrollning
Vilar på norden?
Den som från södern längtar,
Hans längtan söker en himmel.

J.L. Runeberg

Fägellek

Daggen har duggat,
skymningen skuggat
skogarnas björkar
och strändernas häll,
djupt ur min lunga
skyndar jag sjunga
talltrasrens lockton
in lyssnande kväll.

Kanske ur snären
bäras med kären
tränande tonfall
min trängtan till tröst
kanske jag kände
hennes, som tände
lägande längtan
i sängarens bröst!

Kanske hon finge
kärlekens vinge
flög i min famn
över sjöar och mo:

Escandinàvia

Les fulles cauen,
els llacs es glacen.
Cignes migratoris,
nedeu, oh, nedeu
melangiosament cap al sud
en cerca d'aliment,
els vostres pensaments encara a casa;
solqueu altres mars
tot enyorant els nostres!

Llavors un parell d'ulls
alcaran la vista
de l'ombra de la palmera i diran:
Llangorosos cignes,
quina mena d'encís
serva Escandinàvia?
Quan algú del sud sent nostàlgia,
aquella nostàlgia cerca el cel.

El joc dels ocells

La rosada ja s'ha estès
el crepuscle projecta la seva ombra
damunt dels bedolls del bosc
i es balanceja vora l'aigua.
Del fons dels meus pulmons
m'afanyo a entonar
el seductor cant del tord
cap al vespre expectant.

Potser dels arbusts
naixeran en la brisa
nostàlgics sons
que confortin el meu enyor.
Potser hauria de reconèixer
un so de la que encengué
el foc de la nostàlgia
en el pit del cantaire!

Potser ella volaria
en les ales de l'amor
a abraçar-me
per damunt dels llacs i els erms:

kanske vi kunde
hinna den sjunde
himlen tillsammans
i aftonens ro.

K.A. Tavastsjerna

Slända

Du vackra slända, som till mig flög in,
när tyngst min längtan över boken drömde,
du kom med hela sommarn till mitt sinn.
Du kom och jag allt gammalt svärmod glömde.
Blott dig jag såg, min dag jag lycklig dömde,
du vackra slända.

Men bäst jag jublade att du var min
och livets skänk i säng på knä berömde
du flög den samma väg som du kom in,
du trolska slända.

All avskedsgråt i välgångsord förrinn!
Ej beska fanns i bägarn, som vi tömde.
Att du var sol, jag skugga blott vi glömde.
Flyg ljus, flyg blå, än sommarlyckan finn,
välsignade, som en gång varit min,
min vackra slända.

Oscar Levertin

Var det en dröm?

Var det en dröm att ljuva engång
jag var ditt hjärtas väh? –
Jag minns det som en tystnad säng,
dä strängen darrar än!

Jag minns en törnros av dig skänkt,
en blick så blyg och öm;
jag minns en avskedstär, som blänkt,
var allt, var allt en dröm?

En dröm lik sippans liv så kort
uti en värgrön ängd,
vars fägring hastigt vissnar bort
för nya blommors mängd.

Men mången natt jag hör en röst
vid bittra tärars ström:
göm djupt dess minne i ditt bröst,
det var din bästa dröm.

J.J. Wecksell

potser podríem
assolir el setè
cel plegats
en la quietud del vespre.

La libèl·lula

Tu, preciosa libèl·lula que volares cap a mi
quan ma nostàlgia era més pregonada, llegint el meu llibre,
tu em vingueres a l'ànima impregnada d'estiu.
Tu vingueres i jo vaig oblidar totes les meves velles afliccions.
Tan sols veure't, i vaig considerar feliç el meu dia,

oh, preciosa libèl·lula,
però quan més joïós estava de saber-te meva
i lloava de genolls l'ofrena de la meva vida,
tu partires tal com havies arribat,
oh, libèl·lula encisadora.

Llàgrimes de partença ensopegaren amb mots de comiat,
no hi havia amargor en la copa que vam beure fins al fons.
Ens oblidàrem que tu eres sol i jo només ombra.
Vola lleugera, vola melangiosa, delícia estiuenca,
beneïda, que un cop fores meva,
la meva preciosa libèl·lula.

Quin és el somni?

Fou un somni quan
jo era l'amic del teu cor?
Ho vaig rememorar com una cançó del passat
però de la qual en vibra encara la corda.

Jo recordo una rosa, un regal teu,
un esguard tan tímid i tendre;
jo recordo un punyent comiat que resplendí.
Fou això tot? Fou tot un somni?

Un somni tan curt com la vida d'una anemone
en un verd prat primaveral,
de qui la bellesa s'esvaeix ràpidament
abans que la munió de flors novelles.

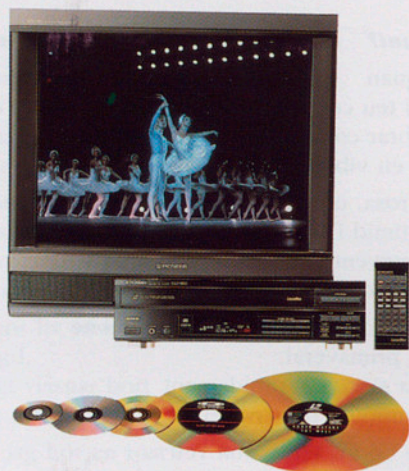
Però molts cops de nit sento una veu
en un rierol d'amargues llàgrimes:
amaga la seva memòria profundament en el teu pit,
això fou el teu millor somni.

Traducció: Jaume Creus
(L'Avenç, S.L.)

A PIONNER NOMÉS ENTENEM LA
PERFECCIÓ EN TERMES DE PROGRÉS.
D'EVOLUCIÓ. DE TECNOLOGIA.
PER AIXÒ NO ENS CONFORMEM AMB
L'EXTRAORDINÀRIA NITIDESA D'IMAT-
GE DELS NOSTRES TELEVISORS I VI-
DEOS. NI AMB LA PURESA I QUALITAT
DE SO DELS NOSTRES EQUIPS D'ALTA
FIDELITAT.

NI AMB LA MÀXIMA DEFINICIÓ
AUDIO-VISUAL QUE OFEREIX EL
LASER DISC.
Volem anar a més.
PERQUÈ LA CLAU DE LA PERFECCIÓ
RESIDEIX, PRECISAMENT, EN ESTAR
CADA VEGADA MÉS A PROP. CADA VE-
GADA MÉS A PROP DE LA PERFECCIÓ
EN IMATGE I SO.

PIONEER®
The Art of Entertainment

Discografia

Òperes completes

Fiordiligi (*Così fan tutte*), amb Neville Marriner

Agathe (*Der Freischütz*) amb Colin Davis

Donna Elvira (*Don Giovanni*) amb Neville Marriner

Emma (*Fierrabras*) amb Claudio Abbado.

Altres obres

Te Deum de Bruckner amb Bernard Haitink

Missa en fa de Bruckner amb Colin Davis

Paradise und die Peri de Schumann amb Gerd Albrecht

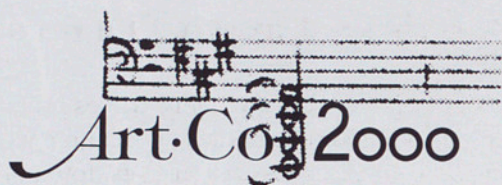
«Lieder» de Strauss amb Michael Tilson-Thomas

Missa en mi de Schubert amb Claudio Abbado

Recitals

Àries de *Die Entführung aus dem Serail*, *Zaide*, *Don Giovanni*, *Die Zauberflöte*, *Der Freischütz*, *Guillaume Tell*.

Biografies, repertori i discografia: **Pau Nadal**

PUBLICITAT
AL SERVEI DE
LA MÚSICA

☐ TRAFALGAR, 4, 11È. B I C ☐ TEL. (93) 268 35 00 / FAX (93) 268 48 29 ☐

Notes importants

En atenció als artistes i al públic en general, es prega la màxima puntualitat: no es permetrà l'entrada a la sala un cop començada la representació, ni verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

El Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadissos; hom ha d'utilitzar el saló del 1r pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer Sant Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids. Tel. 318 91 22.

Portada:

Maurici Vilomara (1848-1930). Esbós escenogràfic per a l'acte segon de *Carmen*, de Bizet: La Taberna de Lilas Pastia.

Gran Teatre del Liceu, atribuït a la producció del 1888, any de l'Exposició Universal de Barcelona. Arxiu del Centre d'Investigació, Documentació i Difusió de l'Institut del Teatre.

Programes: Art-Co/2000

Disseny: Hernando Asociados

FUNDACIÓ
GRAN TEATRE DEL
LICEU

La Fundació privada Gran Teatre del Liceu s'ha creat amb una finalitat bàsica, que és la d'estimular les empreses del sector privat perquè contribueixin a la promoció i difusió de la Cultura, tal com és norma als països més desenvolupats.

En aquest sentit, les empreses que formen el primer Patronat i les que s'han anat adherint a la nova Fundació, ja sigui com a Protectores, Col·laboradores o Cooperadores, entenem que la societat catalana d'avui no pot desentendre's de la sort d'una institució tan arrelada a la vida cultural de Barcelona i tan representativa de la vida musical de Catalunya com és el Gran Teatre del Liceu.

Cal conservar i enfortir aquest llegat cultural, creat fa més de 150 anys sense cap altre impuls que no fos el que procedia d'una imparable il·lusió col·lectiva. Deixar ara el futur del Liceu a l'exclusiva responsabilitat de les institucions públiques equivaldria a una mena de deserció.

Per això us demanem que, en la mesura de les vostres possibilitats, us incorporeu a la tasca que ens hem imposat i que, tot associant el vostre nom al prestigi del nostre Gran Teatre, ajudeu a la realització dels seus projectes.

FUNDACIÓ
GRAN TEATRE DEL
LICEU

Presidenta d'Honor
S.M. LA REINA SOFIA

Patrons
CATALANA DE GAS
CAIXA DE CATALUNYA
CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA
AIGÜES DE BARCELONA
BANCO DE EUROPA
BANC DE SABADELL
GRUPO TORRAS
CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Protectors
ANGLO NAVAL INDUSTRIAL
BASSAT, OGILVY & MATHER
IBM
SEAT

Col·laboradors
NESTLÉ
ROCA RADIADORES

Cooperadors
BUFET BERGÓS
COOPERS & LYBRAND
EDITORIAL VICENS VIVES
ENIMONT IBERICA
MCS Marketing Comunicaciones y Servicios
RICARDO MOLINA, S.A.

Informació
Fundació Gran Teatre del Liceu
c/. Sant Pau, 1 bis
08001 Barcelona
Telèfon 318 91 22

Pròximes funcions

Concert Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Richard Wagner: Obertura de *Rienzi*

Richard Strauss: Quatre darreres cançons per a soprano i orquestra

Johannes Brahms: Concert per a piano i orquestra núm. 2

Solistes

Alessandra Marc, *soprano*

Ramon Coll, *piano*

Director d'orquestra: **Uwe Mund**

Divendres, 20 de novembre, 21 h., funció núm. 33, torn D

XXX Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas Prova final i veredictes del Jurat Internacional

11h.: 1ª sessió; 16h.: 2ª sessió

Divendres, 20 de novembre

Concert Final

Director d'orquestra: **J. Pérez Batista**

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Diumenge, 22 de novembre, 18 h.

Recital líric

Lauren Flanigan, *soprano*

Kristine Jepson, *mezzo*

Josep Bros, *tenor*

Antoni Comas, *tenor*

Miguel López Galindo, *baix*

Enrique Ricci, *piano*

Obres de Gaetano Donizetti, Jules Massenet, Wolfgang A. Mozart, Gioachino Rossini, Carl M. Weber i Giuseppe Verdi

Divendres, 27 de novembre, 20 h.

BAGUÉS

JOIERIA

PASSEIG DE GRÀCIA, 41
TELÈFON 216 01 73
08007 BARCELONA

CARRER SANT PAU, 6
TELÈFON 317 32 46
08001 BARCELONA

RAMBLA DE LES FLORS, 105
TELÈFON 317 19 74
08002 BARCELONA

42459-11